

‘NEUROLOGIE IS PUZZELEN EN DAAR HOUD IK VAN’

UITWAAIEREN NA DE BASIS (3)

Na gemiddeld zeven jaar studeren, zwaaien jaarlijks ruim 2000 studenten af als basisarts. Dan staan ze voor de vraag: wat nu? Vier basisartsen over hun mogelijkheden, wensen en ideeën voor de toekomst.

RINEKE WISMAN

Als kind wilde ze dierenarts worden. Maar toen Annemarie van Heuven zich realiseerde dat het beroep niet zo schattig is als het klinkt, stortte ze zich op de reguliere geneeskunde. Net als haar vader die jarenlang internist was bij Shell. Annemarie woonde daardoor de eerste vijf jaar

van haar leven in Nigeria en tot haar elfde in Brunei. Alhoewel Den Haag ‘echt haar stad is’, voelde ze zich nooit echt Nederlander. En daarom wil ze volgend jaar naar het buitenland om te worden opgeleid tot neuroloog. De keus viel op Australië: een westers, Engelstalig land waar ze ‘relatief makkelijk’ in opleiding kan komen. Als Annemarie bewijst theoretisch en klinisch vaardig genoeg te zijn, kan ze zich in Australië laten registreren als arts. Naar welke stad ze gaat, is nog niet duidelijk, maar dat ze neurologie gaat doen, staat als een paal boven water.

‘Neurologie is puzzelen en daar houd ik van.’ De theoretische kant van de geneeskunde heeft haar altijd geboeid. ‘Kijken en ontdekken hoe het allemaal werkt. Als neuroloog stel je 90 procent van de diagnoses door goed naar de patiënt te kijken. Met lichamelijk onderzoek en reflexen slaan, kom je een eind. De ziekte van Parkinson zie je zelfs zonder dat er modern onderzoek aan te pas komt.’ Ook de complexiteit van hersenfuncties boeit haar. ‘Er is nog steeds heel veel te ontdekken en daaraan wil ik graag bijdragen.’

De coschappen waren confronterend: ‘Al die theorie betrouwt ineens mensen. Als neuroloog geef je soms een levenslange diagnose, zoals MS. Dat is emotioneel heftig, maar daar kun je mee leren omgaan. Die heftigheid is ergens ook bevredigend. Je kunt iemand het gevoel geven dat hij er niet alleen voor staat. Mensen met een chronische ziekte begeleid je jarenlang. Dat schept een bijzondere band.’

In de toekomst wil Annemarie het liefst in een perifeer ziekenhuis aan de slag, omdat ze de inhoud van haar werk graag breed houdt. ‘In grotere ziekenhuizen houden medisch specialisten zich soms met één klein deelgebied bezig. Dat trekt mij minder.’

Ze vindt zichzelf ambitieus, maar ze ‘hoeft niet per se professor te worden’. ‘Toen ik op de middelbare school zat, had ik heel erg het idee dat carrière maken betekent dat je zestig uur per week werkt. Nu ik ouder ben, zie ik mijn beroep meer als een baan. Ik wil meer doen met mijn leven dan alleen maar werken. Ik wil ook regelmatig daglicht zien, gewone dingen doen, een gezin. Ik wil een goede neuroloog worden, maar ook een goede moeder.’ ■

BEELD: ARNO MASSEE

- **Naam:** Annemarie van Heuven (26), opgeleid tot basisarts in Utrecht
- **Is nu:** anios Neurologie in het Slotervaartziekenhuis in Amsterdam
- **Ambitie:** neuroloog (in perifeer ziekenhuis in Australië)
- **Gewenst doktersimago:** ‘Liever te zakelijk dan te emotioneel.’
- **Werk/privé:** ‘Ik ben ambitieus, maar wil ook regelmatig daglicht zien.’